

Ο εκκλησιασμός των οργανώσεων

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/2014/11/ekklisiastikes-organosis-realistiki-prooptiki-i-outopiki-prosdokia/>]

Στο ενδεχόμενο η διοικούσα Εκκλησία να «κάνει τα στραβά μάτια» στο φλέγον οικονομικό ζήτημα που θα προκύψει σε κάθε περίπτωση διοικητικής τους ενσωμάτωσης, με το να αρκестθεί δηλαδή μονάχα στο θέμα της πνευματικής τοιαύτης, τότε πάλι προκύπτουν άλλα προβλήματα, τα οποία δεν χρειάζεται να αναλυθούν εκτενώς επί του παρόντος, ωστόσο δεν αποτελεί καμιά σοβαρή λύση η σχετική εθελοτυφλία από και προς οποιαδήποτε κατεύθυνση. Εκεί, βέβαια, που εστιάζεται η πεμπτουσία του προβλήματος δεν είναι άλλο από την πνευματική διάσταση τού εν λόγω ακανθώδους ζητήματος. Όλοι γνωρίζουμε πως σε κάθε ομολογή σχετικά καλλιεργείται αντιεκκλησιολογικό πνεύμα και πολλά συναφή ανορθόδοξα και αντορθόδοξα φρονήματα, τα οποία χορηγούν μια ελιτίστικη και υπεροπτική – διαχωριστική από τη μάζα των πολλών πιστών, της πλέμπας τινί τρόπω – νοοτροπία στα μέλη των αδελφοτήτων αυτών, η οποία δύσκολα θα τους επιτρέψει να εν-σωματωθούν ουσιαστικά στην Εκκλησία, πέρα από μια εξωτερική και επιφανειακή – τυπική τους προσχώρηση, κάτι που υφίσταται βεβαίως και σήμερα.

Η Εκκλησία δεν μπορεί - και δεν πρέπει - να περιμένει για πολύ ακόμη. Εφόσον η κοινωνία έχει εκτοπίσει de facto τους παρεκκλησιαστικούς συνασπισμούς, απορρίπτουσα μετά βδελυγμίας κάθε αναχρονιστικό ηθικισμό και διψώσα για το γνήσιο και αληθινό - μονάχα ο Χριστός εν τη Εκκλησία Του συνιστά την οντολογική τούτη πηγή ζωής - δεν μπορούμε να κατανοήσουμε για πόσο ακόμη θα επιτείνεται η de jure αναβολή στην επίλυση του προβλήματος τούτου. Ξέρουμε ότι η Εκκλησία είναι Μάνα και «οικονομεί» για να μη χάσει κανέναν πιστό, ωστόσο αναρωτιόμαστε ευλόγως κατά πόσον εν προκειμένω βρισκόμαστε ενώπιον ενός τοιούτου σωτηριώδους πνεύματος ή έτερων πονηρών λόγων και ανεπαρκών προσχημάτων στην καθυστέρηση τούτη.

Η μόνη πιθανή ένσταση θα μπορούσε να είναι εκείνη της δυνατότητας ελεύθερης δραστηριοποίησης των μελών της Εκκλησίας εντός των κόλπων της. Πράγματι, στον κατεξοχήν χώρο της αρχοντιάς και της ελευθερίας, τις οποίες χορηγεί και δια των οποίων καλεί στο Σώμα Του ο Κύριος, δεν θα πρέπει να υπάρχουν στενώσεις και αγκυλώσεις. Ωστόσο, υπάρχουν σκιώδη σημεία στην επιθυμία δράσης παράλληλα με - κατ' ουσίαν ανεξαρτήτως από - τα επίσημα «εντεταλμένα» όργανα της αποστολικής διαδοχής και διακονίας. Αυτό τουλάχιστον κατέδειξε η ιστορία και η πράξη με την ανταγωνιστική και συγκρουσιακή λογική και προοπτική των «οργανωμένων λαϊκών» τούτων

σωματείων. Άλλωστε, η ελευθερία εν προκειμένω είναι κάτι πολύ περισσότερο και βαθύτερο και συνιστά πρόβλημα το οιοδήποτε αποπνικτικό αίσθημα κατακλύζει μέλη της Εκκλησίας, ώστε να ωθούνται σε ενέργειες «αποδέσμευσης» και αυτονόμησης, γεγονότα που εξάπαντος θυμίζουν επαναστατικό και διαμαρτυρόμενο Προτεσταντισμό...

Το θέμα του εκκλησιασμού των Οργανώσεων είναι απλό και εύκολο: η Σύνοδος της Εκκλησίας βγάζει ανακοίνωση στην οποία τις καλεί να ενταχθούν επισήμως και να αφομοιωθούν πλήρως, να συσσωματωθούν πιο όμορφα και θεολογικότερα, στις κατά τόπους Επισκοπές και Ενορίες. Αυτό σημαίνει εντελή προσχώρηση, όπως για παράδειγμα μετατροπή των συνεδριακών και έτερων ιδιωτικών χώρων τους σε ενοριακά κέντρα και αίθουσες με τη συνακόλουθη μετονομασία τους. Ενδεικτικά, ένα οίκημα που επιγράφεται «Απόστολος Παύλος» θα μπορούσε άνετα και κάλλιστα να αλλαχθεί σε ενοριακό κέντρο αγίου Δημητρίου, εφόσον βρίσκεται εντός της ορίων της ομώνυμης εκκλησιαστικής περιφέρειας και του ναού της. Οι πνευματικοί - ιερείς τους, επίσης - κατά το σύνηθες αρχιμανδρίτες ιεροκήρυκες - παύουν συνακόλουθα να είναι οι σχεδόν αποκλειστικοί εξομολόγοι και ομιλητές στους χώρους αυτούς και μετακινούνται στην πλησιέστερη ενορία ή όπου αλλού αποφασίσει ο οικείος Επίσκοπος. Όλες αυτές οι ενέργειες, με τις όποιες κατά περίπτωση και ανάγκη τροποποιήσεις και ελαφρές διαφοροποιήσεις τους, αποτελούν την πιο απλή κίνηση δια της οποίας λύνεται γρήγορα, άμεσα και αποτελεσματικά το θέμα *συνοδικώ τω τρόπω*. Είναι απλά ζήτημα συνοδικής βούλησης. Γιατί άραγε δεν αποτολμήθηκε μέχρι σήμερα που ωρίμασαν οι καιροί προς αυτή την κατεύθυνση;

Μια Συνοδική απόφαση τέτοιου χαρακτήρος εξάπαντος θα φέρει προ των ευθυνών τους άπαντας και θα αποκαλυφθούν εκ πολλών καρδιών διαλογισμοί. Στην τελική, όσοι δεν θα καταφέρουν να πραγματώσουν το αυτονόητο (!) της υπακοής στο κάλεσμα του *επίσημου εκκλησιασμού* τους, θα πρέπει να τεθούν αυτομάτως στον χώρο των σχισματικών, των εξωεκκλησιαστικών, στον οποίο ήδη ουσιαστικώς βρίσκονται ουκ ολίγοι εκ των εντεταγμένων σε ομόλογους παρεκκλησιαστικούς κόλπους. Η Εκκλησία πρέπει να είναι εν προκειμένω αταλάντευτη και ανυποχώρητη, επισείοντας παιδαγωγικώς την «μάχαιρα» των σχετικών εκκλησιαστικών επιτιμίων, με την προοπτική του απαιτούμενου καυτηριασμού στην περίπτωση της δύσκολης θεραπείας μιας χαίνουσας πληγής.

Ο γράφων δεν απέκρυψε ποτέ ότι πέρασε από συναφείς χώρους, ως και οι πλείστοι, άλλωστε, των πίοτερο ενεργώς εκκλησιαζομένων Ορθοδόξων εν Ελλάδα. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να μη μιλάμε πλέον ανοιχτά για φλέγοντα εκκλησιολογικά θέματα, όπως το προκείμενο. Όπου και όταν θίγεται η Ορθοδοξία και η Εκκλησία πρέπει να είμαστε «αδυσώπητοι». Στο κάτω κάτω, πρώτα και πάνω

από όλα είμαστε μέλη της Εκκλησίας, αυτήν αγαπάμε ως τέκνα της και δεν ανεχόμαστε καμιά επ' αυτής «προσβολή». Οι προς εμάς ενδεχόμενες επί προσωπικού διαβολές και σπιλώσεις - εξ αφορμής της καλώς εννοούμενης προκείμενης ελευθεροστομίας μας - είναι συγχωρητέες και αμελητέες. Πάσα, όμως, διάβρωση της ορθοδόξου ταυτότητας και κάθε ετέρα κακοποίηση του εκκλησιαστικού σώματος είναι απαράδεκτη και μη επιδεχόμενη μακροθυμίας και κωφεύσεως. Το χαρισματικό μαστίγιο κατά των «εμπορευομένων» παρά ή εκτός του Ναού αποτελεί γνώμονα ορθόδοξης ανακρίσεως της εκκλησιολογικής και πνευματικής μας ορθότητας, γιατί όχι και δυνητικό εφελτήριο συν-χώρησης τής εν λόγω ιερής αγανακτήσεώς μας.